

zattal készítettek és készítik ma is a teljességre való törekvésben: az igazán költővé érésre.

A Palócföld pedig indulásának minden pillanatában figyelte nekifezülését, s most teljesebb értékűen ajánljuk olvasótáborunk figyelmébe.

Fogadják verseit a gyöngyformáló hétköznapiak és ünnepek ajándékként.

CZINKE FERENC

1944-ben születtem Kassán, de eszmélésem és emberré formálódásom anyaölének kezdetektől ezt a Karancs tövéhez borult várost hittem és váltottam. A salgótarjáni iskolaévek és a magyar-orsz szakos tanárrá művelő fővárosi esztendők annak a biztos tudatnak szépszirmú virágait melengették bennem, hogy itthon és csak itthon — Nógrádban — élhetek és munkálkodhatom. Tanítottam a pásztói gimnáziumban, és álltam katedrán a salgótarjáni Madách gimnáziumban. Ma — nem mondva ellent a nevelni-művelni hajtó hivatásérzetnek — a megyei művelődésügyi osztály munkatársaként egy egész megye szebb szellemi életének formálásán kell munkálkodjam.

Az alkotás számomra szükségszerűség, feszítő görcs, alázatos lázadás: a lényegben egyik világának önmagamon átszűrése, mivessé csiszolása a mindig szebbre virradó holnapokért.

VÉGH MIKLÓS

Áldásos átok

Aszályba szédült
pötty gyümölcsök élünk
bőrünkbe szikár fény rovátkol
pirosat
kékét
sárgát
s holnap talán
világot asszimiláló tevésünk
9000. éjszakáján a porba szánad
fertőzött húsunk földre lottyadt
cefrés leve
s nem sírnak utánunk az ágak
De élünk úgy is akkor is tovább
roppanó maghéjaink alól
merész kocsányok indulnak magasba
s az élet üstje rostjainkat
majd-lesz-fiúkat öklendeztető lázító
tüzes itallá nemesíti
mert minket így áldott az átok

Az Ember

Boldog, aki ágyába fekve
álmában fordul már a falnak,
aki barátja önmagának,
kibe kétségek sose marnak,
ki képes fészket rakni bárhol:
kenyér legyen csak keze mellett,
aki szájánál magasabbra
egy gondolatot sem emelhet.

S aki nem boldog, az az Ember!

Rakodómunkás

Tizenkettőkor felnyúlt az égre
és zsebre markolt fél maréknyit
a déli harangszó suta koloncaiból
egyik kezével

a másikkal
sosemvolt világ térképét
maszatozta pakúrás homlokára

aztán kiköpött

a tizenhatos sarkából
egy szivlapát
egy még félig telt pálinkásüveg
egy rongyos ing bámulta őt
és kilenc tonna rakomány

leült

szalonnát szabdalt a kenyérhez
s a telepvezető bódéjából
hozzácsapódó híreket
tűzött a bicskahegyre
dollármilliókat holdjáró csodát

markába sercintett
s miközben tápáskodott kikalkulálta
ha bírja kézzel még három kocsit
kirak s az asszonynak gyerekeknek
lesz ez meg az

s neki magának későhajnali álomtalan
bóbiskolás

Mintha meglopnálak

Úgy érzem,
mintha meglopnálak az esttel,
mintha meglopnálak,

míg a magány hetes szemetének
súlyát hordva magamban,
nem-hozzád-vezető utak idegen
fényével mosom arcom.

Holnapután,
holnap,
ma talán
hazatérek hozzád:
ajtótok nyílása lesöpri rólam
a féltés terhét,
s míg szorosan mellém ülsz,
elmondom, hogy úgy érzem,
mintha meglopnálak az esttel,
mely nem köti össze kezünket.

Nyári esők csendje

Alkonyatkor egymásra borultak a felhők,
eleredt az eső is,
s az esti neonfény
ezer apró rögre törik most
a tisztáramosott levelekbe fogódzó vízcseppeken.
A nedveslombú erdőket járt,
völgyberogyó szél
nyugtalanító, nedves-avarszagot áraszt
szét az utakra,
nyugtalanító nedves-avarszagot.
Emléket ébreszt, mi igaz soha nem volt,
vágyat, amely mindig beteljesületlen,
s csendet,
parttalanul előmlő, tétova csendet.
Borzongva húzom az inget mellemen összebb:
karmol a hűs levegő.
Könnyű a lélek, lebegő.

Sínek között

Alkonyodik. Tovanyúlnak az árnyak: az ágak ölében / színehagyott fonalon az idő szövi máris az estet. / Szélpamacsot köp a csönd meredő szeméimbe. a távol / kormosodó peremén puha fellegek őrzik a Holdat. / Mozdony üvölt síneken szaporázva, dühös remegéssel / gyors robog át. Koszos ablakain fények menekülnek. / Felrecsegő megafon zsváját menekítik a drótok. / Gőz gomolyog, fütty száll, ideges szelepek kelepelnek. / „Hosszú hetet” kiabálnak az éjbe a váltani hajlók: / körbeforog hunyorogva, jelezve kezükben a lámpa. / Dongva szaladnak a telt vagonok, a saruk csikorognak. / Lenn, hol a fűtőház dobozára — meredt nyakú gémeek — / fényszóvók szeme bámul: zakatol a szénrakodó.

A róka

credendően ferde lelkű
éhes sovány volt és felettebb
gyűlölte a szép sorsú őzbakot
ezért

a fa tövéhez somfordált amelyen
a foltos bőrű leopárd pihent
s mint ki mit sem tud
így fohászzkodott

„Uram termtóm mily nagy kár is az
hogy satnya őzbakok pocskondírozzák
a leopárdot úton-útfélen”

Azzal továbbállt

Este minden

lomposfarkú őzhúst lakmározott

Rinocérosz és az őz

szomjas állatok közös-egy csapáson
egyszerre értek inni a patakhoz
s fürödni egyet hús vizében ám
a part homokján az oroszlán
hempergett épp semmittevőn
— Takarodj! — mordult fel az élen
ballagó rücskösbőrű és mögötte
félénken meglapult az őz
A sörényes ki sértést még sosem
hagyott megtorlatlanul
felmérve helyzetét azonnal ugrott
majd elégedetten továbbállt

Az őz halálát sakálok siratták
a rinocérosz békén vízbe szállt

A pingvin

mert unta már a fókák ugatását
a mindig fényes sarki éjeket
egy reggel úgy határozott
hogy vándorlásra adja a fejét
Összébbrántotta kurta frakkját
s estére tovatűnt:
délnek vitte kíváncsi kedve mígnem
egy tarlón nyulakba ütközött kik épp

kormányválságra adták fejüket
Sok kurtafarkú nagyfülű között
vezért keresni volt gondjuk
primum inter pares
És látva
a vándor furcsa küllemét
s vizsályt kerülni szólt a nyúl-böles
„Viszályt kerülni itt ez idegen
ki mindünknél más s jóllehet
nyelvét se értjük legyen ő vezérünk!”
Úgy lett
és harmadévre a vidéken
délen
a földjükön szorgoskodó parasztok
kerek szemmel látták hogy módfelett
szaporodnak a frakkos madarak
s a vadnyulak
ki tudja miért észak felé vonulnak

A medve

róka mókus nyest hiúz
nyáron gondtalan
kedvében túl degeszre hízta bőrét
s mivel a tél közelgett
és bundájukon átfútt a szél
odukat építeni
tanácskozásra összeültek
És döntöttek:
öt barlangot kaparnak
földbe fába ki mint óhajtja majd
Úgy történt
ám szinte már a végső pillanatban
a farkas is jelentkezett
igénnyel
s mert nem akadt merész
ki nemet mondott volna hát
a nyest oduját egyhangúlag
neki ítelték s hogy a békén
csorba ne essen
a békétlenkedő kisemmisített
nyestnek az egész testület mesélt
színes mesét
arról hogy milyen nemes sors
az otthontalan szabadok sorsa
et cetera

Az elefánt

ama kivételes sorsú
ki egykor Hannibált
emelte volt az Alpokon keresztül
a csaták bevégeztekor
a cirkuszhoz szegődött
Tisztelgők népes tábora
dőlt a ponyvák alá hogy lássa őt
a fő attrakciót

s az elefántnak más se volt a dolga
csak lustán kiült a porondra
a menedzsere mást se kért
a kétszeres menáziért
hisz ha szóba jött a bevétel
mindig ő volt az első tétel

Am egy napon a szájtáti tömeg
ráunt a dalra csak-csak furcsa lett
a szaltózó majom zenélő foka
s más tanult állat között
egy négy lábú ki múltjával keres
betevő abrakot

A kényes ügyben
mert mégis Hannibál
nemes emlékét érintette volna
éves viták után döntött a főigazgató:
minden érdeme elismerése mellett
leváltották az elefántot

A színész-állatok érdekvédelmi képviselőének
titkára lett
örökös joggal